

Biblioteka
HOROR

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Charlaine Harris
“DEAD UNTIL DARK”

DEAD UNTIL DARK © 2001 by Charlaine Harris Schulz
Copyright © 2011 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-180-1

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2011.

Šarlejn Haris

MRTAV DO
MRAKA

SERIJAL PRAVA KRV
KNJIGA PRVA

Prevod

Miroslav Bašić Palković

Čarobna
knjiga

*Zahvaljujem ljudima koji su smatrali
da pisanje ove knjige
nije bila loša zamisao:
Dinu Džejmsu, Toniju L. P. Kelneru,
kao i Gariju i Suzan Novlin.*

Vala sam se dobro načekala dok moj vampir konačno nije ušetao u kafanu.

Još otkad su vampiri napustili tamu svojih kovčega (kako oni duhovito vole da kažu) pre četiri godine, nadala sam se da će jedan od njih svratiti do Bon Tempsa. U našem gradiću već smo imali sve moguće manjine, pa zašto ne bismo imali i tu najnoviju – zakonski ozvaničene nemrtvace? Međutim, ruralna severna Luizijana očito baš i nije bila naročito primamljiva vampirima, dok je, s druge strane, Nju Orleans bio njihovo središte, verovatno zbog En Rajs¹.

Bon Temps nije mnogo daleko od Nju Orleansa kada krenete kolima, a svi koji su svraćali u našu kafanu govorili su da biste jednog od njih verovatno i pogodili ako biste zavrlićali koji kamen s našeg ćoška. Mada vam je bolje da tako nešto ne pokušavate.

No ja sam vam čekala svog vampira.

Verovatno ste već zaključili da ne izlazim često. Doduše, ne zato što nisam lepa. Jer jesam. Imam plavu kosu, plave oči i dvadeset pet godina, jake noge, pozamašno poprsje i tanan struk. Letnja uniforma konobarice koju nam je Sem odabrao prilično mi dobro stoji: crni šorts, bela majičica kratkih rukava, bele soknice i crne najke.

¹ Čuvena američka spisateljica gotskih i vampirskih romana, rodom iz Nju Orleansa, poznata po knjigama „*Intervju s vampirom*“ i „*Kraljica prokletih*“. (Prim. prev.)

Ali ja vam imam jedan nedostatak. Ili bar ja tako na to gledam. Redovni gosti našeg bara kažu da sam šašava.

A bilo to istina ili ne, činjenica je da vam ja skoro nikada ne izlazim s momcima. I stoga kod mene i mali užici mnogo znače.

A on je seo baš za jedan od mojih stolova – pravi-pravcati vampir.

Odmah sam znala šta je. Začudilo me je to što se niko drugi nije okrenuo da ga pogleda. Izgleda da ga nisu primetili! Međutim, ja sam primetila da mu se koža presijava, pa sam odmah znala o čemu je reč.

Došlo mi je da poskočim od radosti, a da budem iskrena, malo i jesam cupnula pokraj šanka. Sem Merlo, moj šef, podigao je pogled od pića koje je mučkao, ovlaš mi se osmehnuvši. A ja zgrabih svoju tacnu i notes, te se odmah zaputih do stola svog vampira, nadajući se da mi se karmin nije razmazao i da mi konjski rep nije raščupan. I inače uvek imam tremu, pa sam osetila kako mi osmeh podrhtava na uglovima usana.

On se činio nešto zamišljen, pa sam dobila priliku da ga dobro ošacujem pre nego što je podigao pogled. Bio je visok negde oko metar i osamdeset, prema mojoj slobodnoj proceni. Imao je gustu smeđu kosu, koja mu se, začešljana unazad, spuštala do kragne, dok su mu dugački zulufi delovali neobično staromodno. Bio je naravno bledunjav, što nije čudno jer je, na kraju krajeva, ipak bio mrtav, ako je verovati bapskim pričama. Prema politički korektnoj teoriji, koju su i sami vampiri javno podržavali, ovaj moj tip je bio žrtva nekog virusa zbog kojeg je nekoliko dana bio mrtav, nakon čega je postao alergičan na sunčevu svetlost, srebro i beli luk. Ostale su se pojedinosti već razlikovale od novina do novina, koje su u poslednje vreme bile prepune članaka o vampirima.

No, bilo kako bilo, ovaj je imao predivne usne, oštih linija, a imao je i zasvođene tamne obrve. Nos mu se spuštao pravo između

njih, kao kod onih prinčeva s vizantijskih mozaika. Kada je konačno podigao pogled, videh da mu oči behu još tamnije od kose, a beonjače mu behu neverovatno bele.

„Šta biste želeli?“, upitah ga, van sebe od sreće.

Malo je podigao obrve. „Imate li flaširanu sintetičku krv?“, upitao me je.

„Vrlo mi je žao, ali nemamo! Sem je već poslao narudžbinu. Trebalo bi da nam stigne sledeće nedelje.“

„Onda samo crno vino, molim vas“, reče mi smirenim i jasnim glasom, nalik vodi koja se sliva preko glatkog kamenja u potoku. Naglas se nasmejah. Sve je bilo isuviše savršeno.

„Ne zamerajte našoj Suki, gospodine, ona vam je tako malo šašava“, začu se poznati glas iz separea pokraj zida. Sva mi se radost raspršila, mada sam bila svesna da mi osmeh još titra oko usana. A moj vampir je zurio pravo u mene, posmatrajući kako mi bledilo obuzima lice.

„Odmah stiže vino za vas“, rekoh mu, te se brže-bolje udaljnih, i ne pogledavši šeretski izraz na licu Maka Ratreja. On vam je tamo bio skoro svako veče, zajedno sa svojom ženom Deniz. Bili su mi kao dva pacova, jer su se svojski trudili da mi napakoste još od kada su se uselili u iznajmljenu kamp prikolicu kod raskrsnice Četiri druma. Nadala sam se da će ih vetar oduvati iz Bon Tempsa isto onako nenadano kao što ih je i doneo.

Kada su prvi put svratili kod Merloa, bila sam prilično nekulturna pa sam ih malo prisluškiivala, ali priznajem da je to bilo prostački s moje strane. Ali, šta da vam kažem, i meni zna da bude dosadno kao i ostalima, a mada se uglavnom trudim da, kada mi se pojave, misli o drugim ljudima izbijem iz glave, ponekad naprosto popustim. Tako sam i saznala neke stvari o Ratrejevima koje možda niko drugi nije znao. Tako sam, na primer, znala da su bili u zatvoru, mada nisam znala zbog čega tačno. A odmah sam pročitala i bezobrazne misli

koje su se Maku Ratreju vzmale po glavi svaki put kada bi bacio pogled prema mojoj malenkosti. A onda sam jednom načula i da je Deniz napustila bebu koju je rodila dve godine ranije, bebu koja nije bila Makova.

A pored toga, čak mi ni napojnice nisu ostavljali.

Sem je nasuo čašu domaćeg crnog vina i spustio je na tacnu, pa je bacio pogled prema vampirovom stolu.

Kada je ponovo pogledao u mene, odmah mi je bilo jasno da je i on shvatio da je naš novi gost bio jedan od živih mrtvaca. Semove su oči inače plave kao u Pola Njumana, nasuprot mojima, koje su sivkastoplave. Sem je takođe plavokos, ali je njegova kosa kuždrava i pritom više vuče na boju usijanog crvenkastog zlata. Ten mu je uvek pomalo preplanuo, a mada uvek izgleda mršavo u svojoj odeći, videla sam ga kada je istovarao robu iz kamiona go do pojasa, i mogu vam reći da mu je gornji deo tela poprilično snažan. Ali njegove misli nikada nisam pokušavala da pročitam. Ipak mi je šef. Ranije sam morala da napustim neka radna mesta čim bih otkrila neke stvari koje nisam želela da znam o svojim šefovima.

Sem nije ništa rekao, već mi je samo dao vino. Proverila sam da li je čaša blistavo čista, te se vratih do stola svog vampira.

„Vaše vino, gospodine“, rekoh mu zvanično, te spustih čašu tačno ispred njega. Ponovo me je pogledao, te se dobro zagledah u te njegove predivne oči dok sam još imala priliku. „Uživajte“, rekoh mu ponosno. Mak Ratrej viknu iza mene: „Hej Suki! Daj ovamo još jedan vrč piva!“ Uzdahnuvši, otišla sam da pokupim prazan vrč s pacovskog stola. Primetila sam da je Deniz te večeri bila baš dobro raspoložena, obučena u uzanu majičicu na bretele i kratki šorts uz razbarušenu smeđu kosu, koja joj je štrčala s glave u modernim loknicama. Deniz suštinski i nije bila lepa, ali je bila toliko napadna i samouverena da vam nije trebalo mnogo vremena da dođete do tog zaključka.

Na moj užas, nešto malo kasnije spazih da su se Ratrejovi prebacili za sto mog vampira. I još su počeli nešto da pričaju s njim. Koliko sam mogla da primetim, on im nije baš mnogo odgovarao, ali se nije ni sklanjao od njih.

„Pogledaj ti to, molim te!“, rekoh zgroženo svojoj kolegini Arlin. Arlin vam je pegava riđokosa, deset godina starija od mene i već se četiri puta udavala. Ima dvoje dece, a povremeno mi se čini da mene smatra svojim trećim detetom.

„Novi tip, hm?“, reče, ne baš preterano zainteresovano. Arlin se trenutno viđa s Reneom Lenijeom, i deluje mi prilično zadovoljno, mada meni nije jasno šta vidi na njemu. Čini mi se da je Rene bio njen drugi muž.

„On ti je, inače, vampir“, rekoh joj pošto sam morala s nekim da podelim svoje oduševljenje.

„Stvarno? Tu kod nas? Zamisli samo!“, reče mi, malko se osmehnuvši kako bi mi pokazala da joj je drago što sam se obradovala. „Ali kanda nije mnogo bistar, dušo, ako je seo s tim pacovima. Mada, mora se priznati da se Deniz baš isprсила pred njim.“

Sve sam shvatila čim mi je Arlin otvorila oči: ona vam je mnogo bolja u procenjivanju seksualnih prilika od mene, zahvaljujući svem njenom iskustvu i mom nedostatku istog.

A moj vam je vampir bio gladan. Stalno sam slušala kako je ta sintetička krv koju su Japanci napravili bila dovoljna da se vampiri prehrane, ali ipak nije mogla da im utoli glad, te su se s vremena na vreme i dešavali nesrećni slučajevi (to vam je bio ulepšan izraz koji su vampiri koristili za krvoločno kasapljenje ljudi). A, eto, ova Deniz Ratrej počela da gladi vrat okrećući ga s jedne na drugu stranu... Koja kučketina.

Utom je u bar ušetao moj brat Džejson, pa mi je prišao da me zagrlji. Zna on dobro da žene vole muškarce koji su dobri prema svojim bližnjima i koji su fini prema nama šašavima, pa mu je taj

zagrljaj bio dvostruka preporuka. Mada Džejsonu i nisu baš potrebni dodatni poeni, dovoljno je da bude svoj. On vam je veoma zgodan. Ume on da bude grub, još kako, ali izgleda da je većina žena spremna da zanemari taj detalj.

„Gde si, seko, kako je baka?“

„Dobro je, manje-više kao i uvek. Mogao bi da svратиš da je obideš.“

„Hoću. Koga sve ima večeras?“

„Pogledaj sam.“ Čim se Džejson osvrnuo unaokolo, primetih gomilu ženskih prstiju koji se podigoše da poprave kosu, bluze, karmin.

„Hej, vidim da je i Dijen tu. Sama je?“

„Došla je s nekim kamiondžijom iz Hamonda. Otišao je u kupatilo. Pazi šta radiš.“

Džejson mi se iskezio, a ja se začudih kako ostale žene nisu primećivale sebičnost u tom njegovom osmehu. Čak je i Arlin upasala majicu kada je Džejson ušao, a bar je ona nakon četiri muža znala pokoju stvar o muškarcima. Druga konobarica koja je radila s nama, Don, zbacila je kosu i ispravila leđa kako bi isturila grudi. Džejson joj srdačno mahnu rukom, na šta ona veštački frknu. Nešto se sporečkala s Džejsonom, ali i dalje želi da je on primeti kada svрати.

Bila sam zatrpana poslom, svi su bar nakratko svračali kod Merloa subotom uveče, pa neko vreme nisam obraćala pažnju na svog vampira. A kada mi se ponovo pružila prilika da ga na brzinu osmotrim, pričao je s Deniz. Mak ga je posmatrao toliko žestokim pogledom da sam se čak i ja zabrinula.

Približih se njihovom stolu i zagledah se u Maka. Na kraju popustih, te počeh da ih prisluškujem.

Mak i Deniz su bili u zatvoru jer su izvukli krv nekom vampiru.

Duboko uznemirena, mahinalno sam odnela vrč s pivom i čaše do bučnog društva. S obzirom na to da vampirska krv navodno može privremeno da vas oslobodi bolova i da vam poveća potenciju, poput vijagre, stvoreno je crno tržište prave, nerazblažene vampirske krvi. A čim postoji tržište, postoje i dobavljači, što su u ovom slučaju, kako sam otkrila, bila ta dva prepređena pacova. Ranije su hvatali vampire kako bi im izvukli krv, a onda su bočice s krvlju prodavali za dvesta dolara po komadu. To je već dve godine bila nova droga. Neki su kupci znali da odlepe nakon što bi popili čistu vampirsku krv, ali to nimalo nije omelo prodaju.

Po pravilu, vampiri ne mogu dugo da opstanu bez krvi. A krvoloci bi te vampire ostavili nabijene na kolac ili bi ih odvukli nekud napolje. Čim bi narednog dana zasijalo sunce, tu bi im bio kraj. S vremena na vreme, u novinama se moglo pročitati i o obrnutim slučajevima, kada bi neki vampir uspeo da se oslobodi. Tada bi se negde obavezno pojavio pokoji mrtvi krvolok.

A, verovali ili ne, moj je vampir ustao i spremio se da krene nekud s ona dva pacova. Mak je uhvatio moj pogled, te spazih kako zuri u izraz na mom licu, upadljivo zaprepašćen. A onda se samo okrenuo, digavši ruke od mene kao i svi ostali.

To me je baš naljutilo. Izuzetno naljutilo.

Šta mi je preostalo? Dok sam se ja snašla, oni su već izašli napolje. Da li bi mi moj vampir uopšte poverovao ako bih potrčala za njima i sve mu rekla? Ostali mi nikada nisu verovali. A kada bi se i desilo da mi poveruju, obično bi me zamrzeli, uplašeni što sam im pročitala misli koje su skrivali u glavi. Arlin me je jednom molila da pročitam misli njenog četvrtog muža kada je jedne večeri došao po nju, jer je bila poprilično ubeđena da je planirao da napusti i nju i decu, ali odbila sam je jer nisam želela da izgubim svoju jedinu prijateljicu. A čak ni Arlin nije bila u stanju da me pita bez okolišanja, jer bi tada ispalo da je priznala da imam dar, to jest kletvu. Ljudi to jednostavno

nisu hteli da priznaju, već su me radije smatrali šašavom. Što nekada skoro i jesam bila!

Stoga sam se i snebivala, zbunjena, uplašena i besna, ali onda shvatih da moram nešto da učinim. A podstakao me je i način na koji me je Mak pogledao, kao da sam potpuno nebitna.

Otišla sam do kraja šanka, gde je Džejson pokušavao da obori Dijen s nogu. A, kako se unaokolo pričalo, njoj i nije trebalo mnogo da bude oborena s nogu. Onaj kamiondžija iz Hamonda sebao je pogledom u nju s druge strane.

„Džejstone“, rekoh zbunjeno. Okrenuvši se, prostrelio me je ljutitim pogledom. „Reci mi: držiš li još one lance u svom kamionetu?“

„Nikud ne idem bez njih“, reče mi otegnuto, odmeravajući mi lice u potrazi za naznakama neke nevolje. „Planiraš neku makljažu, Suki?“

Osmehnuh se. Toliko sam se već navikla da se osmehujem da sam to sada radila s velikom lakoćom. „Nadam se da neće do toga doći“, rekoh mu veselo.

„Treba li ti pomoć?“ Na kraju krajeva, ipak mi je bio brat.

„Neka, hvala“, rekoh mu trudeći se da zvučim uverljivo, pa se pomerih do Arlin. „E, morala bih ranije da odem. Za mojim stolovima nema mnogo posla, možeš li da me zameniš?“ Mislila sam da nikada neću zatražiti od Arlin tako nešto, mada sam ja nju mnogo puta menjala. I ona mi je takođe ponudila pomoć. „Ma, ne treba“, rekoh joj. „Vratiću se ako stignem. Ako očistiš i moj deo, ja ću posle da ti pospremim prikolicu.“

Arlin na to poletno zamahnu svojom riđom grivom.

Sama sebi pokazah na sporedni izlaz za zaposlene, te se odvukoh do Sema da mu kažem kuda sam krenula.

Klimnuo mi je, mada baš i nije bio oduševljen.

I tako se i provukoh kroz zadnji izlaz, trudeći se da mi koraci ne budu preglasni na šljunku. Službeni parking se nalazi iza bara

i do njega se stiže kroz vrata koja vode do magacina. Napolju behu parkirana kola našeg kuvara, kola Arlin i Don, kao i moja. Na istočnoj, desnoj strani videh Semov kamionet parkiran ispred njegove prikolice.

Prošavši kroz službeni parking pokriven šljunkom, otišla sam do asfaltiranog dela na kom se, sa zapadne strane bara, širilo mnogo veće parkiralište za goste. Čistinu na kojoj se uzdizao Merloov bar okruživala je šuma, a ivice parkirališta takođe behu pokrivene šljunkom. Sem je sve to dobro osvetlio, pa je nestvarni odblesak visokih reflektora čitav parking činio nekako čudnim.

Videh ulubljena crvena sportska kola Ratrejovih, pa sam znala da su negde u blizini.

Na kraju pronađoh i Džejsonov kamionet. Bio je crne boje, s bočnim linijama plavičaste i ružičaste nijanse. Čovek je voleo da bude zapažen. Prebacivši se preko ograde prikolice, počeh da čeprkam otpozadi u potrazi za njegovim lancem, debelim nizom karika koje je nosio sa sobom ako ga neko napadne. Izvukavši ga, pritisnuh ga uz telo kako ne bi zveckao.

Razmislila sam nekoliko sekundi. Jedino koliko-toliko osamljeno mesto na koje su Ratrejovi mogli da odvuku mog vampira nalazilo se na kraju parkirališta gde je drveće natkrililo kola. Stoga se krišom odvucoh do tog dela, trudeći se da budem brza i neprimetna.

Zastajkivala sam na svakih nekoliko sekundi da bolje oslušnem. Ubrzo začuh neko ječanje i tihe glasove. Provukavši se između kola, ugledala sam ih tačno tamo gde sam i pretpostavljala da će biti. Moj je vampir ležao opružen na zemlji, s licem izobličanim od bola, a blistavi lanci su mu sputavali zglobove spuštajući mu se sve do članaka. Srebro. Na zemlji pored Denizinih stopala već su se nalazile dve epruvetice s krvlju, a onda ugledah kako kači novu na iglu. Povez iznad njegovog lakta bolno mu se usecao u ruku.

Bili su mi okrenuti leđima, a ni vampir me još nije primetio. Popustila sam namotani lanac tako da mi je dobar metar visio iz ruke. Koga prvog da napadnem? Oboje su bili sitni i opaki.

Prisetih se kako me je Mak prezrivo ponizio i kako mi nikada nije ostavljao bakšiš. Njega ću prvog.

Inače, nikada ranije nisam učestvovala u nekoj makljaži. Ali sam se zato sada silno naoštrila.

Iskočivši iza nekog kamioneta, zamahnuh lancem. Tresnula sam Maka pravo po leđima dok je klećao pokraj žrtve. On vrisnu, te skoči. Ovlaš me pogledavši, Deniz je nastavila da kači treću epruvetu na iglu. Mak je naglo spustio ruku do svoje cokule, te nešto najednom blesnu. Progutala sam knedlu. Imao je nož u ruci.

„Uuu, mnogo si me prepaó“, iskezih se.

„Kučko jedna blesava!“, viknuo je. Zazvućao mi je kao da je zapravo jedva čekao da upotrebi svoj nož. Bila sam isuviše obuzeta čitavom situacijom da bih zaštitila um od tuđih misli, te sam na tren jasno osetila šta je Mak poželeo da mi uradi. Potpuno sam odlepila. Nasrnuh na njega s jakom namerom da ga povredim što je više moguće. Međutim, spremno me je dočekaó, te je poskoćio napred s nožem dok sam ja vitlala lancem. Zamahnuo mi je pred rukom, ali ju je za dlaku promašio. Moj se lanac odvio i obavio mu se oko žgoljavog vrata poput ljubavnice. Makovo pobjedničko likovanje pretvorilo se u krkljanje. Ispustivši nož, šćepao je karike obema rukama. Gubeći vazduh, pao je na kolena pravo na tvrdi šljunak, te mi otrže lanac iz ruku.

Eh, ostadoh bez Džejsonovog lanca. Naglo sam se sagnula da dohvatim Makov nož, te ga zgrabih kao da sam uopšte znala kako da ga upotrebim. Deniz polete ka meni, delujući mi kao neka malograđanska ženturaća pod svetlošću sigurnosnih reflektora.

Ali ukopala se u mestu čim je videla da je Makov nož kod mene. Povlačeći se, počela je da me psuje i da mi govori kojekakve gadosti. Sačekala sam da se istrese, te joj rekoh: „Čisti se. Smesta!“

Da je mogla, svojim pogledom punim mržnje sigurno bi mi izbušila rupe u glavi. Pokušala je da pokupi epruvete s krvlju, ali joj prosikta da ih ne dira, pa je podigla Maka na noge. On je i dalje krkljao gušeći se, sve vreme držeći lanac. Deniz ga je bukvalno odvukla do kola, pa ga je ugurala na suvozačevo sedište. Izvukavši ključeve iz džepa, i sama je uskočila za volan.

Čim sam začula kako motor počinje da bruji, najednom shvatih da pacovi sad imaju novo oružje. Brže nego što sam se ikada ranije kretala, potrčah do svog vampira, te mu zadihano viknuh: „Odgurni se stopalima!“ Zgrabivši ga ispod pazuha, povukoh ga svom snagom, a on je nekako pridigao stopala pa se odgurnuo. Našli smo se među drvećem taman kada se crveni automobil obrušio na nas, pa nas je Deniz promašila za manje od metra jer je morala da skrene kako ne bi uletela u bor. Potom začuh kako brujanje ogromnog motora pacovskih kola nestaje negde u daljini.

„Auuu“, odahnuh kleknuvši pokraj vampira jer više ni sama nisam mogla da stojim. Bio mi je potreban ceo minut da se izduvam i priberem. Moj vampir se malo pomerio, te bacih pogled ka njemu. Užasnula sam se videvši kako mu se neki dim podiže oko zglobova koji su mu bili vezani srebrom.

„O jadničku“, rekoh mu, besna na samu sebe zbog toga što mu nisam odmah pomogla. Još pokušavajući da povratim dah, počela sam da odmotavam tanke srebrne karike koje su, izgleda, bile deo vrlo dugačkog lanca. „Sirotan mali“, prošaputah, a tek sam kasnije shvatila koliko je to bilo neumesno. Pošto sam vešta s prstima, prilično sam mu brzo oslobodila zglobove. Zapitala sam se kako li su mu oni pacovi skrenuli pažnju ne bi li mu ih navukli, te osetih kako crvenim čim sam čitavu tu scenu zamislila u glavi.

Šarlejn Haris
Mrtav do mraka
Prvi deo serijala Prava krv

Izdavač:
Čarobna knjiga
Beograd

Za izdavača:
Borislav Pantić

Plasman:
021/439697

Lektura:
Jelena Trošić

Prelom i priprema za štampu:
Aleksandar Jovanović

Dizajn korica:
Dragan Bibin

Štampa:
Publish, Beograd

Tiraž:
1200

CIP - Katalogizacija u publikaciji Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.111(73)-31

HARIS, Šarlejn

Mrtav do mraka / Šarlejn Haris; prevod Miroslav Bašić Palković - Beograd: Čarobna knjiga, 2011 (Beograd: Publish). 317 str.; 21 cm. - (Serijal Prava krv ; knj. 1)
- (Biblioteka: Horor)

Prevod dela: DEAD UNTIL DARK / Amanda Hocking - Tiraž 1200.

ISBN 978-86-7702-180-1

COBISS.SR-ID 185765900